

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. Š.**, zastoupeného JUDr. Františkem Mozgou, advokátem se sídlem Špitálka 41, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezidium ČR**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2007, č. j. 5 Ca 33/2006 – 53,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2007, č. j. 5 Ca 33/2006 – 53, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 11. 1. 2006, č. 110, a rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje ze dne 18. 12. 2003, č. j. SJMK-2534/2003, a věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím policejní prezident zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje ze dne 18. 12. 2003, č. j. SJMK-2534/2003, jímž byl žalobce dnem 1. 1. 2004 zařazen podle ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, § 4 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 2 a § 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, do 7. platové třídy, funkce 3.2.1 policejní inspektor podle přílohy k nařízení vlády č. 469/2002 Sb., kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady a kterým se mění nařízení vlády o platových poměrech zaměstnanců

ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů. Důvodem tohoto zařazení byl podle výše uvedeného rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje přechod na šestnáctitřídní platový systém, stanovený nařízením vlády č. 330/2003 Sb.

Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 11. 1. 2006, č. 110, bylo vydáno v návaznosti na předchozí rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 15. 11. 2005, č. 247/2005, jímž bylo zrušeno původní rozhodnutí policejního prezidenta v této věci ze dne 31. 5. 2004, č. 324, kterým bylo taktéž zamítnuto odvolání žalobce a jím napadené rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje ze dne 18. 12. 2003, č. j. SJMK-2534/2003.

II.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a současně nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí.

Podle názoru stěžovatele městský soud pochybil, když v posuzované věci shledal jeho rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno zařazení žalobce do 7. platové třídy, nezákonným. V daném případě považuje stěžovatel za podstatné, že po žalobci byla požadována služební činnost, kterou rovněž v rámci výkonu služby prováděl, spočívající v obsluze a využívání alkoholtesteru DRÄGER, nájezdové silniční váhy HAENNI a měřičů rychlosti GESIG a R 7CCD. Tato skutečnost však nezakládá důvod pro zařazení žalobce do vyšší platové třídy, neboť to nelze podmiňovat pouze skutečností používání technických prostředků při výkonu služby, které jsou využívány i v rámci činností zařazených do nižších platových tříd. Podle stěžovatele je pro zařazení do platové třídy podstatné posouzení celkové náročnosti požadovaného výkonu služby. Možnost využívání technických pomůcek nebo prostředků není v příkladu nejnáročnějších činností pro 7. platovou třídu zmíněna, avšak to neznamená úplné vyloučení jejich použití, neboť pod tento neurčitý legislativní pojem (tj. technický prostředek) lze podřadit např. služební automobil, pouta, vysílačku či přístroj pro dechovou detekci alkoholu.

Zatímco v 7. platové třídě je zařazena taková činnost policisty, která je plněním základních úkolů policie, dochází při ní k odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie, a to výhradně v blokovém řízení, do 8. platové třídy spadá výkon služby policie, jehož součástí (tedy činností systémovou a soustavnou) je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie, při níž může policista využívat technické pomůcky, prostředky nebo služební zvířata. Stěžovatel argumentuje, že objasňování přestupků a jejich vyřizování jinak než v blokovém řízení je kvalifikováno jako náročnější, a proto tato činnost spadá do 8. platové třídy. Městský soud přitom odůvodnil nárok žalobce na zařazení do vyšší platové třídy pouze používáním technických prostředků při výkonu služby, ačkoliv jsou v popisu nejnáročnějších prací 8. platové třídy uvedeny pouze jako možné a ostatní činnosti popsané v 8. platové třídě žalobce nevykonává. Z tohoto důvodu tudíž nelze podle stěžovatele služební činnost žalobce do vyšší platové třídy zařadit.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu spatřuje stěžovatel ve skutečnosti, že odůvodnění soudu nespécifikuje právní předpis, který je dle soudu nepřesný a nejednoznačný. Dále stěžovatel konstatuje, že mu nebyla zaslána na vědomí replika stěžovatele (myslí tím patrně žalobce) k vyjádření stěžovatele k žalobě, a proto se k ní nemohl vyjádřit.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek městského soudu a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

III.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je přesvědčen o správnosti rozhodnutí městského soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti, stejně jako v předcházejícím řízení, ve své argumentaci zcela opomíjí ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se zaměstnanec zařadí do platové třídy na základě druhu práce a v jeho rámci na něm požadovaných nejnáročnějších prací. Žalobce má za prokázané, že v souladu se svojí pracovní náplní a požadavky kladenými na výkon jeho služby vykonává práce uvedené v 8. platové třídě. Tvrzení stěžovatele, že pro zařazení do platové třídy je podstatné posouzení celkové náročnosti požadovaného výkonu služby, považuje žalobce za rozporné s ustanovením § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb.

Ohledně stěžovatelem tvrzeného důvodu kasační stížnosti, spočívajícího v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu, má žalobce za to, že opomenutí označení nařízení vlády č. 469/2002 Sb., kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady a kterým se mění nařízení vlády o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, rozhodně nezakládá důvod k podání kasační stížnosti. Předmětný právní předpis totiž byl znám všem účastníkům řízení, neboť byl několikrát řádně specifikován jak v žalobě, tak i ve všech správních rozhodnutích, které žalobě předcházely, a navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí se na jednotlivá ustanovení tohoto právního předpisu odkazuje.

IV.

Nejvyšší správní soud po konstatování přípustnosti kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle katalogu prací stanoveného v příloze nařízení vlády č. 469/2002 Sb., v rozhodném znění, je pod bodem 3.2.1 s nadpisem „Policejní inspektor“ uvedeno pro 7. platovou třídu (bod 7.1) „plnění *základních úkolů* policie v oblasti dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky *s případným odhalováním a vyřizováním přestupků* svěřených do působnosti policie v blokovém řízení a s případným využitím služebního psa (hlídková služba)“, a pro 8. platovou třídu (bod 8.1) „výkon služby policie při zabezpečování dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem

ochrany státní hranice, zbraněmi, střelivem a výbušninami, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky s možným využíváním technických pomůcek, prostředků nebo služebních zvířat, jehož součástí je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie (obchůzková služba, dozorčí služba, vedení směn hlídkové služby)“.

Podle ustanovení § 3 nařízení vlády č. 469/2002 Sb. přitom katalog prací stanoví v souladu s charakteristikami uvedenými v zákoně o platu (tj. zákon č. 143/1992 Sb.) zařazení prací (*příkladů prací*) do platových tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti a člení je podle druhu do povolání.

Ze spisového materiálu a z předcházejícího řízení lze mít za prokázané, že žalobci nebylo napadeným rozhodnutím správního orgánu svěřeno náročnější odhalování, objasňování a vyřizování přestupků, nýbrž měl podle popisu činností uvedených v napadeném rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje odhalovat a vyřizovat přestupky pouze v rámci blokového řízení. Podle městského soudu je však rozpor způsoben tím, že žalobci bylo současně nařízeno využívání přidělených technických prostředků, přičemž toto již výslovně spadá do 8. platové třídy. Výkladový problém proto podle městského soudu spočívá v tom, že podle katalogu prací mají být technické prostředky používány pro objasňování a vyřizování přestupků, spadajících do pravomoci policie, aniž by bylo výslovně uvedeno, zda jde o vyřizování na úrovni blokového řízení nebo na úrovni standardního správního řízení.

Nejvyšší správní soud již v obdobné věci vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 11. 2007, č. j. 3 Ads 113/2007 - 77 (in: www.nssoud.cz), právní názor, podle kterého „*používání přidělených technických prostředků nebo pomůcek nemůže být samoučelné, nýbrž je spojeno s činnostmi uvedenými v charakteristice 8. platové třídy v příloze k nařízení vlády č. 469/2002 Sb. Podle dikce odst. 1 charakteristiky 8. platové třídy právní úprava počítá s jejich možným využíváním. (...) Oproti tomu při plnění základních úkolů policie podle charakteristiky 7. platové třídy, není možnost využívání přidělených technických prostředků a pomůcek zmíněna. Neznamená to však, že by policista zařazený v 7. platové třídě při plnění základních úkolů policie přidělené technické prostředky a pomůcky nevyužíval.*“

Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb. se zaměstnanec zařadí do platové třídy na základě druhu práce a v jeho rámci na něm požadovaných nejnáročnějších prací a plnění kvalifikačních předpokladů. Za klíčový faktor při zařazování do určité platové třídy je proto nutné považovat nejnáročnější práci, která má být konkrétním zaměstnancem (policistou) vykonávána. Používání různých technických prostředků však nelze samo o sobě považovat za činnost, jenž by představovala druh práce ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb. Jedná se toliko o prostředek umožňující, resp. usnadňující, výkon takové práce (činnosti); v případě policistů zařazených do 7. platové třídy se touto prací (činností) mj. rozumí plnění základních úkolů v oblasti dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky s případným odhalováním a vyřizováním přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení a v případě policistů zařazených do 8. platové třídy jde mj. o výkon služby při zabezpečování dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, zbraněmi, střelivem a výbušninami, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky, jehož součástí je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie.

Pokud tedy skutečná pracovní náplň žalobce plně odpovídá jeho pracovní činnosti v rozsahu 7. platové třídy, není zároveň přikázané využívání technických pomůcek a prostředků pro účely řádného vykonávání této činnosti důvodem k zařazení žalobce do 8. platové třídy. Podmínění používání technických prostředků (např. vysílačka, měřiče rychlosti, přístroje pro měření alkoholu v dechu) pouze pro výkon činností policistů zařazených do 8. (a případně vyšší) platové třídy, by totiž mohlo ve svém důsledku znemožnit výkon činnosti policie jako takové, zejména na úseku dohledu nad bezpečností a dopravou.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí městského soudu, kterou spatřuje v tom, že soud neuvedl a nespecifikoval právní předpis, který považuje za nepřesný a nejednoznačný. Dále stěžovatel konstatuje, že mu nebyla zaslána na vědomí replika žalobce k vyjádření stěžovatele k žalobě, a proto se k ní nemohl vyjádřit.

Tato stížnostní námitka není důvodná, neboť stěžovatel sám ve svých rozhodnutích tento právní předpis, jímž je nařízení vlády č. 469/2002 Sb., kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady a kterým se mění nařízení vlády o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, v rozhodném znění, uvádí. Podle Nejvyššího správního soudu musí totiž být nepochybně všem účastníkům řízení z kontextu celého rozsudku zřejmé, o jaký předpis se jedná, byť jej měl soud ve svém rozsudku správně uvést. Toto drobné formální pochybení městského soudu však nedosahuje takové intenzity, aby vyvolávalo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Nezaslání repliky žalobce k vyjádření stěžovatele k žalobě taktéž nepředstavuje (zejména s ohledem na její obsah) takovou vadu řízení, která by znamenala natolik podstatné porušení práv stěžovatele, jež by mělo za následek konstatování nepřezkoumatelnosti, resp. nezákonnosti, napadeného rozhodnutí městského soudu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že ze strany Městského soudu v Praze došlo v souzeném případě k nesprávnému posouzení právní otázky a byl tak naplněn kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto kasační stížností napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. V dalším řízení je tento soud shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu